

A búcsúbeszéd mai napra adott szövegében a békesség az alaptéma: *„Békességet hagyok rátok. Az én békémet adom nektek. Nem úgy adom, ahogy a világ adja nektek”* – mondja Jézus. A későbbiekben a béke mint ajándék többször is megjelenik, a feltámadt Jézus köszönti így tanítványait: *„Békesség nektek!”* (vö. Jn 20,19, Jn 20,21, Jn 20,26).

Jézus egyértelműen megkülönbözteti az általa adott és az Atyától származó békességet attól a békétől, amit a világ nyújt. Történelmi ismereteinkből tudjuk, hogy a Római Birodalomban erőszakkal, katonai erővel igyekeztek fenntartani a békét, a lázadó mozgalmakat a lehető leggyorsabban letörték. A katonai fellépés és megtorlás sokszor túlzó volt, hogy elvegyék a kedvet a további lázadásoktól. Jézus nem ilyen nyugalmat és nem ilyen békét ad az embereknek és a nemzeteknek. Az ő békéje nem a hatalomgyakorlók által az elnyomottakra kényszerített nyugalom. A történeti Jézus nem a hatalomgyakorló agresszorok elleni harcot hirdeti, sőt az ellenség-szeretetet aktív megélésére tanítja övéit. Jézus békéje fegyvertelen béke, mert küzdelme is fegyvertelen volt. Fegyvertelenül lefegyverző magatartásunkkal járhatjuk igazán az ő útját. Legyen szeretetünk akár az ellenséget is lefegyverző!

Az ő békéjének alapja az emberek közti egyenlőség és az igazságosság. Ez a belülről vállalt és sugárzó aktív erőszakmentesség lesz örömünk forrása.

A béke, a belső béke ajándék Istentől, ami aztán az elkötelezett tanítványokat, bennünket is bátor, kiállni tudó békességteremtőkké alakíthat.

Milyen légkör uralkodik a környezetemben? Hogyan járulhatok hozzá a béke építéséhez a családban, a munkahelyemen, az egyházi közösségemben és a tágabb társadalomban?

Csizovszki Zsóka, Sopron